

ՔՍԱՆԵՐԹԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄՇԱԿ

Տարեկան գինը 10 բուրջի, կես տարվան 6 բուրջի... Առանձին համարները 5 կոպեկով...

Թիֆլիսում գրվում են միմյանից խմբագրատան մէջ...

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редакция „Мшакъ“. Կամ Tiflis, Rédaction „Mschak“. Տէլէֆօն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի և տօն օրերէնց)

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով...

Յայտարարութիւնները համար վճարում են իւրաքանչիւր բառին 2 կոպեկով... Տէլէֆօն № 253.

ՀԻՄՆԱԿԻՐ ԳԻՐԿՈՐ ԱՐՄՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԿԱՎՈՒԹԻՒՆ

Ընթացիկ վիճակագրութիւն.—Ներքին Տեսչութիւնը... Էջայերին ուսուց լեզուով երդուեցնելու և «Տայկական ամուսնութիւններ» հարցերի պատմութեան մասին...

ԸՆԹԱՑԻԿ ՎԻՃԱԿԱՎՈՒԹԻՒՆ

Մեզ բոլորիս յայտնի է, թէ ո՞ր աստիճան անկատար և պակասաւոր են մեր տեղեկութիւնները մեր երկրի ընթացիկ կեանքի մասին...

Ինչպէս յայտնի է մեր ընթերցողներին՝ անցեալ 1898 թուականին Քիֆլիսի օգեւելութեան անկախ գիտարանը սկսեց հրատարակել ամսական տեղեկագիրները...

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Ն Կ Ա Ն

ՀԻՆ ՈՒՐՈՒԱԿԱՆԸ

V

Կրօնաւորական որսորդութեան թունալից հարուածները ամենից առաջ ընդունեց Ռուսիոյ գահը... Կիւրիկայի հայ կղերը, Տեոս լինելով ժայռ-հայրենիքից՝ աւելի ներողամիտ և զիջող հանդիսացաւ...

Բուն Հայաստանը Տեոսը էր իւրամի լուծի տակ... Կիւրիկայի նրա համար յոյսի միակ ճրագն էր բայց ո՞վ էր հասկանում այս բանը...

տարակիւում Այդպիսով կազմվում է եղանակի փոփոխութեան, անձրեւի, ձիւնի, երաշտութեան, կարկուտների, ծանրաչափի ցուցումների մի ամփոփ պատկեր, որից կարելի է օգտվել գործնական երկրագործութիւնների համար...

Այժմ, ինչպէս հարորդում են մեզ վարչական շրջաններում միտք է ծագել ընթացիկ վիճակագրութեան համար ստեղծել գաւառական առանձին հաստատութիւններ, որոնք պէտք է ժողովուրդի գաւառի վերաբերեալ անհրաժեշտ տեղեկութիւնները, մշակեն նրան յայտնի աստիճան և ուղարկեն կենտրոնական վիճակագրական հիմնարկութեան...

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

«ՀԱՅԵՐԻՆ ՌՈՒՍԱՏ ԼԵՋՈՒՈՎ ԵՐԿՈՒՆԵՆԵԼՈՒ» ԵՒ «ՀԱՅԿԱԿՈՆ ԱՄՈՒՍՆՈՒԹԻՒՆՆԵՐԻ» ՀԱՐՑՆԵՐԻ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ ՄԱՍԻՆ

«ԿԱՅՐԱՅ» լրագրում, այս վերնագրի տակ, տպված է Էջմիածնի Միւսոյի պրոկուրոր Կանչեւի հետեւեալ յօդուածը...

1891 թ.ին Էջմիածնի հայ-լուսաւորչական սիւնօղում սիւնօղի դիւանատան նոր նշանակված պաշտօնեաներից մէկին պէտք էր երդուեցնել Քաղաքի Կայսրի ծառայութեան հաւատարմութեան մէջ... զա հին ծառայող էր, որ զեղեցիկ դիտելու առեւերէն Միւսոյում նախագահող նախորդ անդամ հանգուցեալ Երեմիա արքեպիսկոպոսը...

գիտեմ ինչու միտքս եկա հարցնելու դիւանատանը, թէ առաջ ինչպէս էին կատարվում և թէ արդեօք ոչինչ ցուցմունքներ չը կան այդ առարկայի մասին սիւնօղի գործերում...

Հէնց այդտեղ, այդ գործի մէջ գտայ միմիտարի և մի այլ, հաստատող առաջարկութիւնը, որին առիթ էր տուել այն հանգամանքը, որ պարտաւոր Ջոզաբըլիձէի գործի ընդունման ժամանակ Քիֆլիսի նախագահական դատարանում հայ ծագումի մի ուսուցիչը հրաժարվել էր երդուելու ուսուց լեզուով... ամենախիտ կերպով առաջարկվում էր սիւնօղին կատարել առաջին առաջարկութիւնը և անյայտ պայմաններում գործարկել թե՛ միայն տալ գործարկութեան մասին, թե՛ «Տակառակ ղէպում»,—ասված էր միմիտարական առաջարկութեան մէջ...

Միմիտարութեան այդ երկու կարգադրութիւններն ևս տեղի ունեցան դիւանական միմիտարի հարցադրութիւնների պատճառով... Իսկ հոգևոր վարչութեան կողմից այն հարցը, թէ անհարկ է նորակոչ զինուորներին ուսուց լեզուով երդուելու հայ բանակային միջոցով, յարուցեց Աստրախանի նախկին, և Քիֆլիսի այժմեան թեմակալ առաջնորդ արքեպիսկոպոս Գեորգ Սուրբ-Նեանցը:

և միաբանութեան մասին «Տե՛նի առատութիւն» չը ստեղծեցին Բայց Միւսոյի Երեմիա գաւառի Քաղաքի գիւղից դուրս եկած մի հասարակ հայ վարդապետ ընտանիքի գործնական ճանապարհ: Ընդունելով կաթողիկոսութիւն՝ նա մտաւ ժողովրդի մէջ և ստեղծեց մի ամբողջ շարժում, «միաբանող եղբայրների» կամ «ուճիթօնների» շարժումը:

Մեզ այստեղ հետաքրքրող Յովհան Քանցու և նրա յարձրները պատմութիւնը չէ, այլ այն, որ XIV դարի կէսից առաջին անգամ երևան է գալիս հայ միսոնարութեան մի կազմակերպչական պրոպագանդա Լուսաւորչական կղերը իր երկրի սահմաններից դուրս միսոնարական գործունէութիւն չէ ունեցել, նոյն-իսկ իր հետ միասին ապրող թոյլ ու փոքրիկ ըրկատունայ ցեղերը որսի առարկայ չէ դարձրել իր եկեղեցուն միացնելու համար: Եւ դա, անկասկած, մի արժանիք է: Բայց մի և նոյն հայը, որ իր եկեղեցու ծոցում բաւական է համարում սաստիկ պահպանողական դիրք գրաւել՝ բոլորովին զոտնվում է՝ երբ մի օտար եկեղեցու գործակալ պաշտօնի է ստանձնում: Այդ կու՛ր մէջ նա անսպառ եռանդով և կոյր ֆանատիկութեամբ զինված մի զօրավար է: Միաբանող եղբայրները իրանց առաքելական անշնչ եռանդը Հուսիս-մի ակաւնից հասցնելու համար սկսում են աւելի քան զորքով: Սերմանում են կատարի ատերութիւն, իրանց հետևողներին բաժանում են հայերից և կազմում են կրօնական մի համայնք, որ ընդունում է «Քաւանք» անունը: Գիտելիս է այն ընտանիքը, որի մէջ եղբայրը զինված է եղբոր դէմ, որի մի անդամ միւսին ատելու, հերձուածող, պիղծ, անմաքուր անուանելու իրաւունքն է ստանում եկեղեցու կողմից: Ունիթօնները չը սարսափեցին այս ներքին, եղբայրասպան պատերազմից: Երկու կողմից անխնայ հաղածանքներ բարձրացան:

պայանութիւններ, հայոյնք, մասնութիւններ անպակաս էին: Կրօնական խտրութիւնը երկու եղբայրներին հարկադրում էր դիմել մասնատական իշխողներին, նրանց օգնութիւնը, նրանց աջակցութիւնը լինողը միմիտարի աւելի լաւ զգգելու համար... Առանց ամօթի, առանց խորին զղուանքի չէ կարելի յիշատակել, որ ուղղափառութեան համար միմիտանց միս ուտողների պաշտպանն ու դատաւորը Կարա-Վոյնիլու և Ակ-Վոյնիլու թիւրքմէն վայրերի, արեւաբարու ցեղերի առաջնորդներն էին, որոնք այդ ժամանակ Հայաստանի և Ատրպատականի տէրերն էին և խորովում էին իրանց հպատակ ազգաբնակչութիւնը...

Ունիթօնական շարժումը հայ կղերին կատարեալ կատարութեան և յանցանքների հասցրեց: Կիւրիկայի Լուսինեանները, իբրև կաթողիկոս, փորձեցին պաշտպանել այդ ֆանատիկոս առաքելներին: Եւ հայ կղերական կուսակցութիւնը սպանեց երկու թագաւորներին: Այդ բաւական չէ. վերջին Լուսինեանները զոհ դնաց մի զղուելի դատարարութեան, որ ժամանակակից կղերը է ժամանակակից Գարդէր: Գաւառութեան հոգին և առաջնորդը հայոց կաթողիկոսն էր: Նա կանչեց Երկրպետի սուլթանին և նրա ձեռքը յանձնեց զժախտ թագաւորին: Անկախ Կիւրիկայի կորուստը, կաթողիկ և լուսաւորչական կղերը փառաւոր կերպով թաղեցին նրան սնունդ ամենաբարի և մարդասէր Աստուծու Յիւնքը, որ Բագրատունիների զանա էլ խորակվել էր հայ և յոյն կղերի ձեռքով. աւելացնեց, որ Արշակունիները թուլացան, ջլատվեցին այն կու՛ր մէջ, որ եկեղեցակալութիւնը վարում էր հեթանոսութեան դէմ,— և մեր առաջ կը կանգնեն երեք խոշոր, անփոխարինելի զոհեր: Ու՛մ էին դրանք հարկաւոր:—Կղերին, որ թագաւորել էր ուրում, թէ և խաղաղութիւն, եղբայրութիւնը քարոզող մեծ Վարդապետի փոխանորդ էր անուանում իրան:

Այդպիսով, մինչև նա քան բարձր պատմա-
 յաբանական թիւերը գնահատելու, սինոզը
 (չեմ յիշում, թէ արդեօք Մակար կաթողիկոսի
 հրամանով, որ չեմ թող տալիս, բայց պնդել եւս
 չեմ կարող, որովհետեւ այս բուպէին այստեղ,
 Քիֆլիտում, ձեռքի տակ չունեմ գործը) չըը-
 ջարեքարկան կարգադրութիւնը ուղար-
 կեց թեմաբերին ոչ թէ մինչև Կաթողիկոս
 կարգադրութիւնը ձեռնարկած տարբերու-
 մասին, այլ, ընդհանրապէս, այն
 բանի մասին, որ հայ-ուսաւորչա-
 կան քահանայները ոչ ոք չը համար-
 ձակվի հայ երէն Կրօնաբանութիւնը ուսուց
 լեզուով, այլ երգուեցնել միշտ հայերէն լե-
 զուով, իսկ այն հոգեւորականը, որը կը հա-
 մարձակվի այդ կարգադրութիւնը չը կատարել
 կը մերժվի հայոց եկեղեցուց:

Իսկ Մակար կաթողիկոսը միջնորդել սկսեց
 միջնորդութեան առաջ՝ ասելով թէ անհնար է
 իրական կատարել միջնորդութեան վերոյիշեալ
 առաջարկութիւնները, որպէս հակասող, իբր թէ,
 հայ եկեղեցու կանոններն. բայց այդ միջնորդու-
 թեան պատասխանը, սակայն, գործի մէջ չըբերուեց:
 Կայսրութեան կառավարական բարձր իշխա-
 նութեան այդպիսի կարգադրութիւնները կար-
 դալով ինքն ըստ ինքեան հասկանալի է, որ
 ինձ, որպէս օրինական կարգի վրա հեղի, ու-
 թիւ ոչինչ չը մտած անել՝ բայց թէ անպատեհ
 հրամայել պատարասելու երզնային թերթը
 առանձին լեզուով, և ապա ծանել սինոզի առե-
 նական դասընտել և սկսել երգուեցնել: Անսայ-
 տեղ, երբ ես յայտարարեցի, թէ պէտք է պաշ-
 տօնեան երդուէ ուսուց լեզուով, — տեղի ունե-
 ցաւ այն ինքնին, որ սինոզի բոլոր անդամ-
 ները, նախագահողի հետ միասին, իրանց համա-
 ձայնութիւնը չը տուեցին: Կատարել չը կայ, որ
 ես չէի կարող կատարել սինոզի հայոց լեզուով
 երգուեցնելու պահանջը և հեռացայ նիստի դա-
 լիմից, յայտնելով սինոզին, թէ այդ բոլորի
 մասին ես անպատեհ կը հարգելով միջնորդու-
 թեան հայեցողութիւնը: Սինոզը անպատեհ ար-
 ձանագրութիւն (տրանս) կազմեց, որի ղեմ եւս
 բողոքեցի: — անս այդ բողոքը մի կողմից և
 սինոզի հարողարդութիւնը միջնորդութեան
 միւս կողմից, — իրարմտ որ չիմք ծառայեցին «երգ-
 ման հարցի մասին» սենատի բացատրութիւն-
 ների համար:

Ինչպէս և վերև բացատրված է՝ այդ տեղի
 ունեցաւ, ձեռն է, 1891 թւին, բայց որովհետեւ
 այն ժամանակեց մինչև այժմ անդադար փոխ-
 վում էր պայտօնեաների կազմը (հետեւում էին
 հները և գալիս էին նորերը, ամբողջ ժամանակը
 առանց երդում տալու մնալով), այս պատճա-
 ուով ես, ազատելով ինձ որեւէ պատասխանա-
 տութիւնից՝ համարեա թէ իւրաքանչիւր տարի

VI

Եթէ գերեզմանը, որի մէջ յաւիտեան ան-
 յայտացաւ Ռոբերտինան Կիլիկիան, չը կանգնե-
 ցրեց մարտնչող կրօնները, խղճահարութիւն չը
 պատճառեց թաղողներին, կարող էր այնուհետեւ
 լինել մի գերագոյն պատճառ, մի մեծ դաղա-
 փար, որ խելը ու ըմբռնականութիւն տար ան-
 հաշտ մրցակիցներին, հասկանցէր, որ Աստուծու
 անուշով գործող յանձնները չը կու ուսանան
 անցան: Այդպիսի զուպանակ չը կար փրկում
 կղերի համար: Պրօպագանդան և նրա հակառա-
 կողը շարունակեցին եղբայրասպան վեճերը:
 Մարդկային թանձրամտութիւնը, կատաղի կրօ-
 նաւորութեան ամբողջ իսլամականութիւնը մեր-
 կացնելու և դարերի ծաղր դարձնելու համար
 պակասում էր մի աւելորդ փաստ, և դա էլ եկաւ
 ամեն ինչ լրացնելու համար: Հայաստանի վան-
 քերում կուրը բարբառված էր այն միջոցին,
 երբ Արեւելից առաջանում էր Լէնկիթիւրը —
 անս թէ ինչ է պահել անողը պատմութիւնը...

Բաւական է պատասխանել այս անունը — Լէնկ-
 թիւր — որպէս վր ձեռն առաջ լեռնա-
 նայ ամեն տեսակ սարսափ, գազանութիւն:
 Հայաստանը այդ հրէշի ճանապարհի վրա էր,
 բայց հայ ժողովուրդը որեւէ մեղք ունէր: Նա
 վերջ ծածու հպտակ էր, Կիլիկիայի միտքն
 անպակ ծանօթ էր նրան: Երբ շահանալ օրդուները
 ցրված էին երկրի հին, նստակեաց բնիկների
 մէջ, որոնք ստիպված էին հնազանդել նրանց
 դրած հարկերին և չարիքանց յաճախ ենթարկ-
 վում էին անպթութիւնների, իսկ այժմ ամե-
 ժան թաղուած գրութիւն ունէին իրանց այդ դա-
 ման տերերի և թիրախը առաջացող բարբարոս-
 ների մէջ: Եթէ բնիկները սկսէին պաշտպան-
 վել թաթարները կը կոտորէին նրանց, իսկ
 եթէ անձնատուր լինէին թիրաքմները նրանց
 թշնամի կը համարէին: Նոյն-իսկ այժմ ամեն
 տեսակ թշուառութիւններն ու զրկանքների սո-
 վորած ժողովուրդը շատ քիչ էր այրքան սու-

վերանորոգում էի իմ միջնորդութիւնը այդ հար-
 ցը լուծելու մասին: Վերջապէս, միայն ներկայ
 տարվայ յունվարին ստացվեց, իշխան Կառա-
 վարչապետի գրադրութիւնից յետոյ, ներքին գոր-
 ձերի մինիստրութեան հետ, Սենատի այդ բա-
 ցատրութիւնը, որը արդէն յայտնի է «Наказъ»
 լրագրի ընթացիկներին:

Վանքեան այժմ սինոզում կատարվող ամուս-
 նալուծութիւնների և պակագորութիւնների գոր-
 ձի պատմութեանը:
 1896 թւին, այնինքն Պօլժիւնի հրատարա-
 կելու օրից, դրա նման գործերը վճարվում էին
 միշտ և անդի, համապատասխան օրէնդորու-
 թիւնների հիման վրա, սինոզում, կօլլէդիալ
 կարգով, և ապահարդանները առհասարակ հա-
 զուադէպ էին:

1893 թւից սինոզի անդամներից մի քանիսը,
 մոլորվելով մի փոքրնակի օրէնդէտի կողմից,
 որը հազիւ էր ջնկում օրէնդների յօդուածները՝
 կարողացաւ համոզել նոյնպէս և Քիւրքիայից
 նոր եկած պարտիաք-կաթողիկոսին, որը դեռ
 բաւարար կերպով չէր ծանօթացել նրա համար
 նոր ուսուց օրէնդների հետ, — սինոզին ամուս-
 նալուծական և պակի գործերը գուտ հոգե-
 լուր յատկութիւն ունեցող գործեր համա-
 բել, որ պէտք է ինքնադրու լուծէ պատրարք-
 կաթողիկոսը, իր վճիռները տալով սինոզի գե-
 կուցութիւններին: Այդ բանի համար անհիշ-
 օրէնդէտը մինչև անգամ հեղինակեց և տպու-
 ւեց սինոզի օրագրութիւնների առանձին ըմբռ-
 ներ, և իմ բողոքները և անձնական պատճառա-
 բանութիւնները ոչինչ հետևանք չունեցան: Իսկ
 երբ ապահարդանները սկսեցին առանձին սուր
 բնադրութիւն ստանալ, օրինակ, այնպէս, որ
 դրանք վճարվում էին հասարակ վճարով, ինչ
 ինչը մտուր լինի իսկ հասարակ վճարով, ինչ
 գործը և անփաստ (օրինակ, ալեքսանդրօպօլի
 վարդապետի ինչիթը), և ամուսնները ա-
 պահարդան էին ստանում, այնպէս որ տղամար-
 դին թող էր սովորած պակի, իսկ կողմը ար-
 ձելովում էր մարդու գնալ, կամ թէ թող էր
 սովորած ամուսնանալ թէ մէկ և թէ միւս կող-
 մին՝ այն ժամանակ ինձ միայն մնում էր մի-
 ջոցներ ձեռք առնել վերականգնելու օրինական
 կարգը և այդ նպատակով անպատեհ հարց յա-
 բուցանել, որպէս զի այդպիսի գործերը օրէն-
 քով վճարվեն:
 Այս բանը տեղի ունէր անցեալ տարվայ մայ-
 իսին, իսկ ներկայ տարվայ մարտին լոյս տե-
 սաւ Սենատի ուկաղը, բացատրելով, որ այդ-
 պիսի գործերը պէտք է վճարվեն կօլլէդիալ
 կարգով, իսկ ըստ հոգուր յատկութիւնների
 ունեցող գործերը նրանք են, որոնք վերաբե-
 վում են կրօնի դաւանանքներին, ժամա-
 սացութեան և այլն:

*) Мюллеръ, «Історія Ислама», 4-та т., III, 44. IV.

Անս այս երկու հարցերի ծագման աւելի
 մանրամասն պատմութիւնը:
 Պրօփուրը էլ միաձնի հայ-ուսաւորչական սի-
 նոզի՝ Քր. Կանչէի
 ԹԻՒՐԿԱՆ ԵՊԻՍԿՈՍՈՒՆԵՐԻՆ
 (Նամակ Բաթուբից)

Վ. Պօլոյ լրագրեհն կը տեղեկանամք, թէ
 ս. Ջարիկէն յետոյ էլ միաձնի պիտի ուղերին
 երբ վարդապետներ եպիսկոպոս ձեռնադրուեալ
 համար:
 Ասոցմէ երկուքն բարոյականը կը հասկցուի
 մէյմէկ անմտեղի օրինակներով. իսկ երբորդին
 համար կը թողուք ժամին ճանցողի մը ծանօ-
 թացեալ մեզ:
 Յովհաննէս վարդապետ Արշարունի, այս վար-
 դապետը ութ տարի առաջ Ներկայի առաջնորդ
 կընտրուի. Պօլոյ կեանքին սիրահար մեր հայր
 սուրբը ընդ երկար կը հակառակի ընդունել ի-
 բնի վստահած վիճակն երթալ. Վեհափառ Քրի-
 մեան Վաթողիկոսի ընտրութեան համար գաւա-
 սական առաջնորդներն ալ նրա կրօնացան ըն-
 տրութեան. Նրկայի առաջնորդութեան միշտ
 խոյս տուող և Նրկայի ուր գտնուիլն չը զիտող
 մեր հայր սուրբը կը վաղէ ի պատրիարքարան
 և իւր կուսակիցներն իբր պատգամաւոր սրկելու
 ախտաւոր նոյն ժամանակի բարեյշուշատակը Աշը-
 գեան պարտիաքէն կը խնդրէ, որ երկուքննե-
 րն իւր վիճակն երթալու համար, իբր ճանա-
 պարհածախս, գումար մը գտնուեալ իրեն վճա-
 րէ, որպէս զի էլ միաձնի երթալով ընտրութեան
 մասնակցի՝ իբր Նրկայի առաջնորդ. Աշըգեան
 պատրիարք առ թէ ինչ օգտվելու յուսով կաշուա-
 տի, և իրօք, յիսուս ոսկի (450 թ.) վճարել կու-
 տայ երկուքուց. Արշարունի վարդապետ ըն-
 տրութեան յետոյ ուղղակի Պօլոս կը վերադառ-
 նայ և իսպառ կը մերժէ Նրկայ երթալու իւր
 խոստումը: Նրկայից իստի բողոքեցին այս
 անօրինակ խաբարութեան դէմ և, եթէ չեմ սուս-
 արել, անհաշտ դուռ մ'ալ յետ դարձոց այժմ
 եպիսկոպոս ըլլալու համար գալիք Յովհաննէս
 վ. Արշարունին:

Յովսէփ վ. Այվազեան, Տրապիզոնի կոտոր-
 ւած յետոյ, իբր պատրիարքական տեղապետ,
 Տրապիզոն եկաւ. ծայրագոյն կարտութիւն և
 աղքատութիւն կը տիրէր ժողովրդին մէջ և հա-
 դարաւոր հացակարօտ այրիացեալ կիներ և որ-
 բեր առաջնորդարան կը թափէին ամեն օր՝
 անցա յաղաղակելով: Անեն. Բովսէփը պա-
 տրիարք հաղի կրնար օգնութեան հասնել մա-
 նասուր գումարներ զրկելով. անս այս ողբալի
 ժամանակներուն մէջ, պարտիարքարանին հացա-
 կարօտներու համար զրկուած այդ փողերը 150
 ոսկին այժմ եպիսկոպոս ըլլալու համար գա-
 թիչ էր թշուառ, վատու, և ղեռ պիտի սովո-
 րէր թէ Լուսի պապին երկրպագող անպատ-
 ճառ «քրիստոս» պիտի կոչվի, պիտի զուրի իր
 «ճերձուածող» եղբայրը, բաժանվի, կողմանայ և
 ժաճ ու դոխը ցանկայ նրան... Վաթիլի պրօ-
 պագանդայի ամենաջնջուոր կողմը այս օտա-
 րադուին էր, որ այնուհետեւ անհամար աղետնե-
 րի, արտասուելքների, արիւնհեղութեան պատ-
 ճառ դարձաւ: Հայ կղերն էլ ի հարկէ, իր լու-
 ծի տակ զանվորներն էր այդպէս դատարա-
 րակուս: Այնպէս որ պատմութիւնը ուսուսնա-
 սիրողի առաջ ինքն ըստ ինքեան այսպիսի հարց
 է կանգնում: Լէնկիթիւրը թէ կըրեկան մո-
 լեանորութիւնը...

VI
 Կայ մի հանդամանք, որ կարող էր մուս-
 ցնել տալ որսորդական պրօպագանդայի այդ տը-
 խուր, աւելի յատկութիւնները: Դա այն հարցն
 է, թէ արդեօք ունիթուութիւնը կուտորական
 որեւէ նշանակութիւն ունեցաւ երկրի համար:
 Կարելի էր ջնջել օտարացման բոլոր դժբախ-
 տութիւնները՝ եթէ այս հարցի դիմաց դրական
 պատասխան լինէր:
 Ըստ երևոյթի, բարեի պէտք էր սպասել այն
 պարագայից, որ Արեւմտեան Եւրոպան եթէ ոչ
 ընդհանուր մարդասիրութեան, դոնէ կաթիլ-
 կուլեան շահերով կապվեց թշուառ ու խաւար
 Արեւելին: Քաղաքական դրութեան մէջ այդ
 կապակցութիւնը որեւէ բարեփոխութիւն ա-
 ռաւացնել չը կարողացաւ. թէ և պապականու-
 թեան համար ամենազարեալ թակաբող եղել է
 իսլամի անիծված լուծից ազատելու խոստումը,
 բայց դա միայն բողոք ու դատարկ խօսք էր,
 որի մէջ զուր հնչում էին ֆրանկ թաղաւորնե-
 րի անունները: Դրողութիւն մնաց այն, որ խա-
 չակիքները յետոյ ոչ մի եւրօպայի գինուր
 չեկաւ: Արեւելը բրիտանականներին, նոյն-իսկ ուղ-
 դափառ կաթիլի բրիտանականներին ազատելու,
 իսկ մահմետական տիրապետողները այնքան

լու պատրաստուող Յովսէփ վ. Այվազեան գրգա-
 նելով խոյս կուտայ Տրապիզոնին. և երբ բա-
 ցատրութիւն կուզուի պատրիարքարանի միջո-
 ցաւ՝ ամասականներու ի հալիլ առած ենք ըսե-
 լով կը մեկուսանայ:
 Այս երկու վարդապետներուն եպիսկոպոսու-
 թեամբ վարձարութիւնը քիչ է. կառաջարկեմք
 արքեպիսկոպոս ընել զանոնք:
 Չեմ գիտեր թէ՞ Կեօարիոյ առաջնորդ Տրդատ
 վարդապետի վրա ինչ գովեստ և մեծագործու-
 թիւն պիտի կարգաւք, վասն զի վարձարեալ-
 ներուն երրորդն ալ նա է. այս վերջինը օսմա-
 նեան կառավարութիւնը վաղուց արդէն կը
 վարձարէր... Պարոյր

ՆԱՄԱԿ ԱԵՍԻՎԱԿԱՔԻՑ

Մայիսի 7-ին
 Մեր զուտ հայաբնակ քաղաքը մի անշուք հայ
 եկեղեցի ունի, որը շինված է 1804 տարի
 սրանից առաջ մի մասնաւոր անհատի հոգե-
 դրութիւնով, այդ միակ եկեղեցին ներկայումս, իր
 խարտուղ գրութեան պատճառով՝ փակված է,
 և ժամերգութիւնը, հոգևոր իշխանութեան թոյլ-
 տութիւնով, կատարվում է էջմիածնապատկան
 ամբարի շինութեան մէջ: Այդ երկուքը, ի հարկէ,
 շատ անպատուարք և Ախալքալաքի համար, որը
 իր հասարակական առատածեմնութիւնով, առ-
 հասարակ, գաւառական քաղաքների մէջ լաւ
 համբաւ է վայելում: Եւ իրաւ, ամեն անգամ, երբ
 որեւէ հասարակական հանգամանակութիւն է եղել,
 մասնաւոր Մշակի միջոցով, օրինակ, Վանի
 սովետների, Ջէթոնուսի հրեանից վեստածների
 օգտին և այլն՝ Ախալքալաքը բունեւ է պատուա-
 տուր տեղերից մէկը. իսկ Ախալքալաքի ընկերու-
 թեան օգտին «Մշակի» միջոցով տուած նուէր-
 ների քանակութեամբ փոքրիկ Ախալքալաքը
 ամբողջ Վովասում երկրորդ տեղն էր բռնում
 Քիֆլիկից յետոյ (տես տեղեկագիրը 1873—
 1879 թ.):

Անկասկած Ախալքալաքի ժողովուրդը անտար-
 քը չէր դէպի իր եկեղեցին, որը հիմա տառնակ
 հազարներ կուտանար, եթէ նախկին երեցփոխնե-
 րից մէկը և իր եղբայրը չը սեփականէին իս-
 րանց հաւատացած դուռնները ու բանտ խոտե-
 րով և ապա մեռնելով՝ չազատվէին անողը
 արդարադատութիւնից: Բացի դրանից՝ տարիներ
 առաջ ոմն Տէր-Վրիթակոսեան մի որոշ դուռն էր
 կտակել մի նոր եկեղեցի շինելու համար
 Քուլութեան պատճառով՝ կտակել իր ժամա-
 նակին չիրագործելու, և կտակելով ժառանգը,
 իր հօր թոյլած կայքի մեծ մասը վատնելուց
 յետոյ՝ մեռաւ, թողնելով իրանից յետոյ ուսանող
 որբեր: Մակար կաթողիկոսը կարգադրեց, որ
 կտակի իրագործումը յետաձգվի մինչև մեծ

քիչ գողոցութիւն չունէին, որ հաւատարմները
 գոված քրիստոնեայ թաղաւորներն անհաւատ
 չներից աւել մի բան համարէին: Այսը է ասել,
 որ կաթիլի կղերը յաճախ կարողանում էր
 պահպանել իր հօտը աւելի գործնական, թէ և
 ոչ բարոյական ճանապարհով, այն է՝ շողոքոր-
 թելով բռնակալներին և սովորեցնելով իր հօ-
 տին՝ անխօս սարուկ մնալ...
 Այս բոլորը մի կողմ թողնելը. կաթիլիւ-
 թիւնը գոնէ մտաւոր լոյս, գիտութիւն և տըն-
 տեսական առաջդիմութիւն մտքաց իր նուս-
 ճած տեղերում: Այդ կողմից էլ բողոքվին ան-
 պտուղ էր պրօպագանդան: Աւերթուները յա-
 ճախ անցնում էին Ներօպա, յաճախ համբուրում
 էին պապերի հողաթափները, բայց բացի ս.
 Պետրոսի աթոռակալի ձրի օրհնութիւններից
 համարեա ոչինչ չէին տանում իրանց խաւար
 տղէտ հայրերը: Յիշատակարաններով մէջ խօս-
 վում է մի ինչ-որ դպրոցի մասին, որի համար
 ժողովարարութիւն էին հաւաքել միաբանող եղ-
 բայրները, բայց թէ ինչ է արել նա, ինչ պը-
 տուղներ է թողել—յայտնի չէ: Գոնէ շատ ու-
 ղորմելի էր ունիթուների կրօնական դործու-
 նէութիւնը: Եթէ աչքի կազմէ նրանց ա-
 բաժ թարգմանութիւնները՝ կը տեսնէք կրօ-
 նական-սքօլաստական վերնադիրները մի շարք:
 Բայց այդ բարեբեց շատ և չարիքանց շատ կար
 Հայաստանի վանքերում, և Եւրոպայ այդ կող-
 մից կատարելապէս ոչինչ չէր աւելացնում: Տայի
 խելքի և հասկացողութիւնների վրա: Նոյն-իսկ
 հայերէն լեզուի մշակութեան մէջ ունիթուները
 շատ բոլոր ու անկարող եղան, աւելի խանդա-
 րոյնքը բան մշակողներ: Վերջ ի վերջոյ
 դուրս է գալիս, որ Հուսի այդ մոլեռանդ ա-
 ռաքեանները հայ տէրտէքներից կամ վարդապետ-
 ներից շատ էլ չէին զանազանուում:

(Կը շարունակվի)

